

ת"פ 19030/08/15 - מדינת ישראל נגד מריאנה פלדמן

בית משפט השלום בפתח תקווה

08 מאי 2017

ת"פ 19030-08-15 מדינת ישראל נ' פלדמן

בפני כב' השופטת הבכירה ניצה מימון שעשוע
המאשימה מדינת ישראל
נגד
הנאשמת מריאנה פלדמן ע"י ב"כ עו"ד רן עמר

גזר - דין

הנאשמת הורשעה על פי הודאתה בעבירה של איומים ותקיפה סתם, כמפורט בכתב האישום המתוקן.

על פי הנתען בכתב האישום המתוקן, במועדים הרלוונטיים התגוררה הנאשמת בשותפות ברחוב הגלבוש 9 באריאל עם סיגל סמואל, לאה ברנשטיין ומיכל לביא.

במועדים הרלוונטיים התארכה ל ז (להלן: **המתלוננת**) בבית, אצל חברתה, לאה.

בתאריך 28.4.15 בשעה 04:00, שבה הנאשמת לבית מבילוי.

הנאשמת החלה לזרוק מכסה סיר על דלתות חדרן של השותפות סיגל ולאח ודפקה על הדלתות בכדי שיתעוררו. לאור זאת נעלה סיגל את דלתה.

הנאשמת נכנסה לחדרה של לאה, בו שהתה המתלוננת, וביקשה לשוחח עמה בפרטיות.

המתלוננת סירבה וביקשה שהנאשמת תצא מהחדר שאם לא כן תתקשר למשטרה. הנאשמת בתגובה זרקה את הטלפון הנייד של המתלוננת, שהיה מחובר לקיר, לצד השני של החדר.

בהמשך ניסתה הנאשמת לאחוז במתלוננת להוציאה מהחדר וכשזו סירבה, החלה למשוך בשערותיה, לסטור לפניה ולבעוט בה.

המתלוננת, שחשה סכנה לשלומה, ניסתה לתפוס את הנאשמת בידיה בכדי שלא תכה אותה וכן סטרה לנאשמת, משכה בשערותיה ושרטה אותה וכתוצאה מכך נשרטה הנאשמת ביד שמאל.

הנאשמת בתגובה ניסתה להתיישב על המתלוננת עד שמיכל הפרידה בין השתיים.

בהמשך לכך נפלה מכיס הנאשמת סכין מטבח.

הנאשמת הרימה את הסכין ואמרה למתלוננת "רק שתדעי שזה מה שהיה לי בכיס ועצרתי את עצמי מלהשתמש בסכין", ומיד זרקה את הסכין לכיוונה והסכין נפלה בחלל החדר.

כתוצאה ממעשיה של הנאשמת סבלה המתלוננת מכאבים בירכיים ובלחי.

הוסכם כי הנאשמת תשלח לקבלת תסקיר שירות המבחן אשר יתייחס אף לשאלת הרשעתה.

תסקיר שירות המבחן

בהתאם לאמור בתסקיר, הנאשמת כבת 25, רווקה, מתגוררת באריאל ועובדת כמניקוריסטית עצמאית.

הנאשמת הינה סטודנטית שנה שלישית לתואר ראשון בפסיכולוגיה וקרימינולוגיה באוניברסיטת אריאל.

הנאשמת סיימה 12 שנות לימוד בבגרות מלאה ושירתה שירות צבאי מלא כאחמ"שית חדר מלחמה. הוצגה תעודת הערכה על שירותה.

הנאשמת הינה בת יחידה להוריה. נמסר כי בינה לבין אביה אין קשר מזה 21 שנים, מאז גירושי הוריה בהיותה בת 4. תואר קשר משמעותי עם סבתה, שטיפלה בה בילדותה, ועם אמה.

לנאשמת אין עבר פלילי.

לגבי העבירה הנוכחית, קיבלה הנאשמת אחריות וביטאה אמפתיה כלפי המתלוננת והבנה של חומרת העבירה.

הנאשמת מסרה כי האירוע ארע לאחר שחוותה משבר אישי לנוכח מחלה קשה בה לקתה סבתה ואשר מצריכה כריתת רגליה ואשפוז פסיכיאטרי של אמה עקב דיכאון.

בנוסף לקשיים אלה התמודדה הנאשמת עם תקופת מבחנים עמוסה ועם הוצאות כלכליות מרובות.

על רקע זה ולאור שהותה של המתלוננת בדירת השותפות למשך תקופה מבלי שנשאה בהוצאות, ארע האירוע נשוא כתב האישום, זאת לאחר שהנאשמת חזרה ממפגש עם חברים בו צרכה משקה אלכוהולי.

הנאשמת כאמור הביעה חרטה וצער על ביצוע העבירות. לאחר הגשת התלונה עזבה את הדירה ואינה בקשר עם המתלוננת.

נבחן הצורך בטיפול רגשי בו תשתתף הנאשמת, אך היא מסרה שאינה חשה בשלה לכך כעת ובכוונתה להשתתף בטיפול לאחר סיום התואר הראשון, כאשר כיום אמה תומכת בה רגשית.

במסגרת הערכת הסיכון לעבריינות והסיכוי לשיקום נבחנו הנתונים השונים שנמנו לעיל.

כגורמי סיכון צוינו ביצוע העבירות וחומרתן.

מנגד, כגורמי סיכוי לשיקום, צוינו קבלת אחריות, האמפתיה שגילתה כלפי המתלוננת, תפקוד יציב לאורך השנים, העדר עבר פלילי והיות ההליך המשפטי גורם מרתיע.

לאור זאת, ההערכה היתה כי קיימת רמת סיכון נמוכה למעורבות אלימה בעתיד ומידת החומרה הצפויה נמוכה אף היא.

לאור האמור לעיל, בהתחשב ברמת הסיכון הנמוכה, בהעדר נזקקות טיפולית בעת הזאת מצד הנאשמת ולנוכח ההתרשמות כי האירוע הינו אירוע חריג בחייה של הנאשמת שנבע ממשבר אישי בו היתה נתונה, לא ניתנה המלצה טיפולית בעניינה.

קצינת המבחן המליצה על הטלת 120 שעות של"צ כעונש חינוכי.

הנאשמת הביעה נכונות לביצוע עונש זה וגובשה תכנית של"צ בהתאם.

באשר לשאלת הרשעתה של הנאשמת, הוצגו מסמכים לפיהם הרשעה בדין תמנע מהנאשמת עיסוק בתחומי לימודיה.

על כן ולאור גילה הצעיר, העדר עבר פלילי, קבלת אחריות והפגיעה האפשרית בעתידה המקצועי, הומלץ לסיים ההליך ללא הרשעתה בדין.

הטיעונים לעונש

טיעוני המאשימה

ב"כ המאשימה טענה כי הערכים המוגנים שנפגעו כתוצאה ממעשיה של הנאשמת הנם שמירה על שלמות הגוף ובטחון חיי אדם.

נטען כי בפסיקה נקבע שעבירת האיומים באה להגן על שלווה הנפש של אדם ולאפשר לו חיים חופשיים מלחצים אסורים.

נטען כי במקרה זה רק במזל לא מומש האיום ובנוסף בוצעה גם עבירת אלימות.

בהתייחס לתסקיר שירות המבחן נטען כי מהתסקיר עולה כי הנאשמת הינה סטודנטית שנה שלישית וכי אין מעורבות אחרת בפלילים, וכי נמסר כי הרקע לאירוע הינו משבר רגשי אשר חוותה וצריכת משקה אלכוהולי בטרם האירוע.

כן נטען כי מהתסקיר עולה שהנאשמת לא חשה בשלה לטיפול אשר הוצע לה ואמרה כי היא מתעתדת להשתתף בטיפול עם סיום התואר הראשון.

נטען כי שירות המבחן המליץ על ביטול הרשעתה של הנאשמת בדין זאת בטענה כי הרשעה עלולה לפגוע בה מבחינה תעסוקתית עתידית, לאור כך שלא תוכל לקבל רישיון כפסיכולוגית וקרימינולוגית.

ב"כ המאשימה טענה כי באופן כללי אי הרשעה הינה נחלת קטינים, והימנעות מהרשעה של נאשם בגיר מהווה חריג אשר יופעל בנסיבות מיוחדות.

נטען כי במקרה זה לא מתמלאים שני המבחנים של הלכת **כתב**, שכן לא מדובר בעבירות קלות ערך, אלא בנאשמת שהכתה ואיימה בעודה אווזת בסכין בידה.

וכן נטען כי מעבר לכך שמדובר בעבירות חמורות, מדובר בנאשמת שלא הוכחה לגביה פגיעה קונקרטית בתעסוקה, שכן באופן תאורטי כל סטודנט לתואר ראשון במשפטים, בהנדסה, בפסיכולוגיה וכדומה, יוכל לטעון כי בעתידו לא יוכל לקבל רישיון כזה או אחר באם יורשע בפלילים, ולא ניתן לאפשר לכל סטודנט לסיים הליך פלילי ללא הרשעה, בטענה לפגיעה אפשרית בתעסוקה.

ב"כ המאשימה טענה כי משיחה שניהלה עם המתלוננת עולה כי היא לא בקשר עם הנאשמת וכי האירוע תואר על ידה כאירוע מפחיד וכי אף סבלה מכאבים לאחר האירוע כתוצאה ממעשיה של הנאשמת.

לאור זאת נטען כי מדובר באירוע חמור וכי מתחם העונש ההולם בהתאם לפסיקה הינו בין 6 ל-18 חודשי מאסר.

ב"כ המאשימה טענה כי בהתחשב בנסיבות שאינן קשורות לביצוע העבירה, ובהן התסקיר החיובי והנסיבות האישיות, תעתור המאשימה להותיר את ההרשעה על כנה ולהטיל על הנאשמת עבודות שירות ברף המקסימלי של 6 חודשים, מאסר על תנאי, קנס ופיצוי למתלוננת.

ב"כ המאשימה ציינה כי יש להתחשב בכך שהנאשמת לא התחילה טיפול, ולכן אין לחרוג ממתחם העונש ההולם מנימוקי שיקום.

הוגשה פסיקה לענין הצורך בהוכחת נזק קונקרטי במקרים של הימנעות מהרשעה.

ברע"פ 5860-15 **אנה סגל נ' מד"י** הורשעה הנאשמת בעבירה של תקיפת בן זוג בנסיבות מחמירות.

ענין אי הרשעתה נדון בבית משפט השלום ונקבע כי יש להותיר ההרשעה על כנה.

החלטה זו אושרה בבית המשפט המחוזי ואף בקשת רשות ערעור שהוגשה נדחתה תוך התייחסות לכך שלא צפוי לנאשמת נזק קונקרטי וממשי כתוצאה מהרשעתה.

ברע"פ 6449-15 **הייתם חלואני נ' מד"י** נדונה בקשת רשות ערעור בענין הרשעתו של הנאשם כאשר נטען כי תנאי לחידוש רישיונו של הנאשם שהינו בוחן רישוי מטעם משרד התחבורה הינו העדר עבר פלילי, זאת בהתאם לשיקול דעת הרשות.

בית המשפט דחה את הבקשה והותיר ההרשעה על כנה כיוון שלא הוכח נזק קונקרטי.

ברע"פ 7224-14 **פרנסקי נ' מד"י** עמד כבוד השופט שוהם על הדרישה להוכחת נזק קונקרטי והדגיש כי אין די במידת וודאות קרובה לקיום נזק קונקרטי, על אף הסכם עבודה שהוצג ולפיו הרשעה בפלילים עשויה להשליך על תעסוקתו העתידית של הנאשם.

נטען כי במקרה שבפנינו אף לא הוצג הסכם עבודה או אסמכתא דומה.

הוגשה פסיקה נוספת ברוח זו.

טיעוני הנאשמת

ב"כ הנאשמת טען כי מבחינת הרקע לביצוע העבירות, המתלוננת התארכה בדירה שהנאשמת שכרה יחד עם שותפות נוספות.

נטען כי המתלוננת התארכה שם כחודשיים ימים מבלי שהשתתפה בתשלום הוצאות כלשהן ועל הרקע הזה נוצר מתח בין המתלוננת לבין חלק מהשוכרות, לרבות הנאשמת.

ב"כ הנאשמת טען כי שרות המבחן ממליץ על ביטול הרשעת הנאשמת ועל השתתפות של 120 שעות.

נטען כי הנאשמת אמנם לשרות המבחן כי בעת הנוכחית אינה חשה בשלה לטיפול רגשי סביב המצוקות שלה וכי היא מתעתדת להשתתף בטיפול מסוג זה עם סיום התואר הראשון.

עם זאת, נטען כי לאחר עריכת התסקיר הביעה הנאשמת בפני בא כוחה נכונות לעשות מאמץ ולהקדים את הטיפול, חרף הקושי הכרוך בשילוב עבודה ולימודים בתקופות מבחנים, באופן מיידי, וזאת במסגרת צו מבחן.

נטען כי לצורך עניין זה ניתן לקבלת תסקיר משלים.

כן נטען כי הדברים נאמרו למאשימה טרם הדיון שנקבע לטיעונים לעונש.

נטען כי חרף זאת, המאשימה בחרה שלא לאפשר לנאשמת הזדמנות נוספת, על אף שברור למאשימה שמאסר בדרך של עבודות שירות לצד הרשעה, יזיקו לנאשמת באופן בלתי הפיך ככל שזה נוגע לעתידה המקצועי כקרימינולוגית או כפסיכולוגית.

ב"כ הנאשמת טען כי מתחם העונש ההולם נע בין מאסר על תנאי למספר חודשי מאסר, שיכול וירוצו בעבודות שירות.

עם זאת, נטען כי יש מקום במקרה זה לסטות מהרף התחתון של המתחם באופן של אימוץ המלצות שירות המבחן, וזאת משיקולי שיקום במובנם הרחב בפסיקה.

נטען כי שיקולי שיקום אינם רק שיקום במסגרת צו מבחן אלא אף פסיעה בדרך נורמטיבית של לימודים, עבודה, השתלבות תקינה בחברה וכדומה.

ב"כ הנאשמת טען כי מדובר בעבירות אלימות ברף חומרה לא גבוה, כאשר מכתב האישום עולה כי לנאשמת מיוחסים מעשים של משיכה בשיער, סטירה ובעיטות שלא גרמו לחבלות ולא הצריכו טיפול רפואי, ומנגד המתלוננת הגנה על עצמה באופן דומה, ואף גרמה לנאשמת לחבלות.

בנוסף, נטען כי לנאשמת יוחסה עבירת איומים בכך שאימה על המתלוננת באופן התנהגותי ובאופן מילולי משתמע,

באמירתה למתלוננת שהיא עצרה את עצמה מלעשות שימוש בסכין ומשהשליכה את הסכין לכיוונה, מבלי לפגוע בה.

ב"כ הנאשם טען כי לאור המפורט בתסקיר שירות המבחן ובהתייחס לנסיבותיה האישיות של המתלוננת יש מקום, כאמור, לסטות מהרף התחתון של המתחם.

נטען כי הנאשמת שהינה כיום בת 25 ובעת האירועים היתה בת 23, הינה סטודנטית בשנה השלישית לתואר ראשון בפסיכולוגיה וקרימינולוגיה באוניברסיטת אריאל.

כן נטען כי הנאשמת סיימה 12 שנות לימוד, שרתה שירות צבאי מלא, והוצגה תעודת הערכה לחייל משתחרר, בה צוינו יכולותיה ותכונותיה החיוביות.

נטען כי הנאשמת הינה בת יחידה להוריה ואביה ניתק קשר עם אמה ואיתה בהיותה בת 4.

הוצג תצהיר הנאשמת ביחס לכך.

בנסיבות אלה נטען כי מקורות התמיכה היחידים של הנאשמת היו אמה וסבתה, אשר נאלצו להתמודד עם קשיי הקליטה בארץ וקשיי פרנסה.

נטען כי עובר לאירוע חלו האם והסבתא והוצג לבית המשפט סיכום שחרור רפואי המלמד על כך שנאלצו לכרות את שתי רגליה של הסבתא.

כן הוצגו מסמכים רפואיים ביחס לאם, המאושפזת גם כיום, ומצבה הנפשי מושפע ממצבה של הסבתא.

במצב זה נטען כי העבירות נעברו בתקופה משברית מהבחינה המשפחתית ועל רקע מצוקה כלכלית ומתחים נוספים, כפי שמצוין אף בתסקיר שירות המבחן.

נטען כי מדובר בנאשמת שזו מעורבותה היחידה בפלילים ולא נפתחו תיקים נוספים.

כן נטען כי שירות המבחן התרשם מקבלת אחריות מלאה לביצוע העבירות ומאמפטיה כלפי המתלוננת והכרה בחומרת המעשים, זאת כאשר במסגרת האירוע נשוא כתב האישום גם הנאשמת זכתה לנחת זרועה של המתלוננת, אך בכל זאת קיבלה אחריות על מעשיה.

נטען כי העבירות בוצעו תחת השפעת אלכוהול וכאשר הנאשמת אינה שולטת בעצמה באופן שבדרך כלל מאפיין אותה.

כן נטען כי הנאשמת שיתפה בתחושותיה הקשות נוכח הפגיעה במתלוננת, הביעה צער חרטה ובושה, ושיתפה שיתוף פעולה מלא עם שירות המבחן.

נטען כי שירות המבחן התרשם מכך שמדובר באירוע חריג לנאשמת שאינו משקף את דפוסי התנהלותה ולא התקבל רושם שהנאשמת סובלת מבעייתיות בתחום השימוש באלכוהול.

כן נטען כי שירות המבחן התרשם שההליך המשפטי מהווה גורם מרתיע, מפחית מסוכנות וההערכה היתה כי הסיכוי להישנות התנהגות עבריינית דומה נמוך.

נטען כי הנאשמת הציגה לשירות המבחן מסמך ממשד הבריאות, שמאשר שלצורך המשך התוכניות המקצועיות שלה היא זקוקה לתעודת יושר.

ב"כ הנאשמת הגיש לבית המשפט אישור על כך שהנאשמת נרתמה לפעילות התנדבותית במסגרת המרכז לבריאות הנפש "גהה" כן הוגשה תעודת הוקרה בהקשר לכך.

ב"כ הנאשמת טען כי רף החומרה של העבירות לא מהווה מחסום לאי הרשעה, וכי הרשעתה של הנאשמת עלולה לפגוע בתדמיתה ובעתידה המקצועי.

הוגשה פסיקה במקרי תקיפה חמורים יותר בהם בתי המשפט ביטלו הרשעות בהתאם להמלצת שירות המבחן מעצם החשש לפגיעה בנאשמים ובשיקומם באופן בלתי מדתי.

כך בת"פ (מחוזי מרכז) 35980-09-10 **מד"י נ' נטלי רוסטובצ'ב** יוחסה לנאשמת עבירה של פציעה בנסיבות מחמירות. נטען כי על אף חומרת המעשים באותו מקרה נמנע בית המשפט מהרשעת הנאשמת וציין כי יש מקום לנקוט בגישה מקלה יותר כלפי נשים משום שהסטטיסטיקה מוכיחה שההרתעה נחוצה בעיקרו של דבר בעניינם של עבריינים גברים בעוד שביצוע עבירות אלימות על ידי נשים הינה בגדר מיעוט לא משמעותי.

בת"פ (שלום פ"ת) 23011-02-11 **מד"י נ' פרוצקי** הורשעה הנאשמת בעבירה של תקיפה חבלנית.

בית המשפט ביטל ההרשעה לאחר שמצא כי בהתאם לפסיקה ניתן להימנע מהרשעה משיקולי שיקום הנאשם ועקב אי מידתיות בין המעשה לבין הנזק שייגרם כתוצאה מהרשעה.

באותו מקרה לנוכח הליכי הגירה מתוכננים של הנאשמת נקבע כי יש מקום כאמור לביטול ההרשעה.

בת"פ (שלום י-ם) 55174-04-15 **מד"י נ' נאסר שחאדה** הורשע בעבירות של גרימת חבלה של ממש והיזק לרכוש במזיד בהיקף גדול. בית המשפט ביטל את הרשעת הנאשם והתייחס להגמשה במבחנים בכל הדרוש להוכחת נזק קונקרטי, כאשר מדובר בבגירים צעירים.

בת"פ (מחוזי ת"א) 24/14 **מד"י נ' שפובלוב** הודה הנאשם בעבירה של תקיפה הגורמת חבלה של ממש, ובית המשפט נמנע מהרשעתו בהתייחסו לכך שבעניינם של בגירים צעירים קיים קושי להוכיח נזק קונקרטי ויש להניח שהרשעה תפגע בסיכויי של הנאשם להשתלב בעיסוק בתחום המחשבים.

בת"פ (שלום ראשל"צ) 22170-11-14 **מד"י נ' אנדרוסיאק** הורשע הנאשם בעבירה של תקיפה סתם בת זוג.

בית המשפט ביטל את הרשעתו תוך התייחסות להיותו של הנאשם סטודנט לתואר בוגר במדעים במיפוי וגאו-אינפומציה והן בהיותו עובד כמשגיח כשרות מזה מספר שנים והפגיעה האפשרית בעיסוקו זה.

בת"פ (שלום רמלה) 18465-09-15 **מד"י נ' אור דלאל** הורשעה הנאשמת בעבירה של תקיפה סתם.

בית המשפט ביטל הרשעתה הן לנוכח רף אלימות לא גבוה, והן לנוכח היותה בגירה צעירה בעת ביצוע העבירה וחרף הקושי בהוכחת נזק קונקרטי.

בת"פ (שלום כ"ס) 7880-10-15 **מד"י נ' תרצה ניקולס** הורשעה הנאשמת בתקיפת קטין על ידי אחראי. ההרשעה בוטלה תוך שבית המשפט מצוין על אף שלא הוכח נזק קונקרטי הרי שבהתאם לפסיקה גם פגיעה תדמיתית יכולה להצדיק ביטול הרשעה.

ב"כ הנאשמת טען כי לאור פסיקה זו יש מקום לביטול ההרשעה במקרה דנן.

נטען כי הנזק שיגרם לנאשמת הוא בלתי פרופורציונלי למעשים שהיא ביצעה, על אף חומרתם.

ב"כ הנאשמת טען כי הוא מותיר לשיקול דעת בית המשפט השתת פיצוי למתלוננת, על אף שהדבר לא הומלץ על ידי שירות המבחן ועל אף מצבה הכלכלי של הנאשמת כמפורט לעיל.

ב"כ המאשימה התייחסה לפסיקה שהוגשה על ידי ב"כ הנאשמת וטענה כי לעניין הפסיקה של בית המשפט השלום בפתח תקווה, מדובר בנאשמת שמצויה בהליכי הגירה וזה היה השיקול העיקרי לאי הרשעתה.

כן נטען כי לגבי הפסיקה של בית המשפט מחוזי מרכז, דובר ברופאת שיניים כאשר הייתה חוות דעת רפואית של משרד הבריאות שרופא לא יוכל להמשיך בעיסוקו במצב של הרשעה פלילית. בנוסף נטען לגבי הפסיקה של בית המשפט השלום בירושלים שדן בבגירים צעירים, כי הנאשמת אינה בגדר בגירה צעירה וגם שם בית המשפט אמר שזו לא דרך המלך, והיתה התייחסות לתקופת המעבר בין בגירות לקטניות, שלא חלה בענייננו.

בעניין פסיקת בית המשפט המחוזי בת"א, נטען כי מדובר בנאשם שישב במעצר 4 חודשים ובית המשפט אמר שבתקופת המעצר הנאשם למד את לקחו.

לעניין הטיעון כי הרשעה תמנע מהנאשמת לקבל רשיון, הפנתה ב"כ המאשימה לרע"פ 4925/14 **רוטמן נ' מד"י** בו נקבע כי הצגת חשש של אדם כי הרשעה תמנע ממנו לקבל רשיון אינה בגדר נזק קונקרטי.

ב"כ הנאשמת הפנה לע"פ 4466/13 **אסולין פורטל נ' מד"י** בו בוטלה הרשעתו של הנאשם שהיה בן 21 בעת ביצוע העבירות, כאשר בית המשפט מתייחס לגישה שיש לנקוט בעניינם של בגירים צעירים שעתידם עדיין אינו ברור.

ב"כ הנאשמת טענה כי אמנם הנאשמת הייתה בת 23 בעת ביצוע העבירות, אך יחד עם זאת מבחינת הסטטוס שלה והמצב שלה בחיים מצבה, אינו שונה באופן מהותי ומשמעותי ממצבו של בחור בן 21.

נטען כי דרכה המקצועית של הנאשמת הינה עדיין בהתהוות בדומה למי שנמצא בראשית דרכו ועל כן אין מקום להפלות אותה ביחס לבגירים צעירים.

נטען כי בנסיבות אלה יש לעמיד כשיקול מרכזי את המשך דרכה של הנאשמת בחברה ולהימנע מהרשעתה.

הנאשמת ביקשה לומר את דברה בדיון

הנאשמת הביעה חרטה על המעשים והכירה בחומרתם.

הנאשמת אמר כי היא מבקשת הזדמנות להגשים את עצמה ויכולותיה, כאשר לטענתה מה שעברה בחייה יכול לעזור ולתרום לאנשים אחרים.

דין

עולה מהמתואר לעיל, כי מדובר בהתפרצות בודדת של אלימות מצד הנאשמת כלפי מי שהתארכה בדירה בה התגוררה, על רקע תקופה משברית בחייה ושתיית אלכוהול, באופן חריג להתנהלותה. רף האלימות באירוע אינו גבוה (משיכת שיער, סטירה ובעיטה), וגם המתלוננת השיבה מלחמה שעה באותה דרך (משיכת שיער, סטירה ושריטה בידה). לעניין הסכין, מבלי להקל ראש בהכנסת סכין המטבח לכיסה של הנאשמת, הרי שלא היתה לה כוונה להשתמש בה באירוע ואף לא עשתה כך בפועל, אלא שכאשר נפלה הסכין מכיסה באקראי, אמרה למתלוננת שיש לה מזל שלא עשתה בה שימוש - אמירה בגינה הורשעה הנאשמת באיומים. גם לגבי השלכת הסכין ע"י הנאשמת, לא עולה מתיאור המעשה כוונה סובייקטיבית או אפשרות אובייקטיבית של פגיעה במתלוננת.

לפיכך, לא מצאתי כי רמת האלימות ומכלול הנסיבות באירוע מגלים רף חומרה והתנהגות אנטי חברתית שאינה מאפשרת סיום ההליך באי הרשעה, בהתאם להלכת **כתב**. כך בפרט, כאשר מדובר בנאשמת נורמטיבית שהיתה בת 23 שנים בעת ביצוע העבירה, ואשר אינה עושה שימוש לרעה באלכוהול ואינה נזקקת לטיפול בעניין זה.

לעניין הפגיעה הקונקרטית בשיקום הנאשמת ובתעסוקתה, הרי שלנוכח הגיל הצעיר וההשכלה האקדמית שרוכשת הנאשמת, ההרשעה עלולה באופן קרוב לוודאי לפגוע בתעסוקתה המקצועית העתידית בתחום הקרימינולוגיה והפסיכולוגיה.

לפיכך אני מורה על ביטול ההרשעה, ואני מטילה על הנאשמת של"צ בהיקף של 120 שעות בהתאם לתכנית שגובשה על ידי שירות המבחן. השל"צ לא יחל להתבצע לפני חלוף 45 יום מהיום.

אני מחייבת את הנאשמת לפצות את המתלוננת בסך של 1,500 ₪, אשר יופקד בקופת בית המשפט עד ליום 1.6.17.

שירות המבחן ידווח לבית המשפט על ביצוע השל"צ.

ודעה זכות הערעור תוך 45 יום.

ניתן היום, י"ב אייר תשע"ז, 08 מאי 2017, במעמד הצדדים.